

Autor: Miloš Kratochvíl

Název textu: Jen aby nebyl Mikuláš hluchý

Text

Prosinec je měsíc, kdy se pořád něco děje. Někdy se třeba půl roku nestane nic, ale v prosinci to jde jedno za druhým.

V pondělí poprvé napadl sníh, v úterý jsem měl horečku, ve středu málem zmrzla paní Vránová a pozítří přijde Mikuláš!

Naše Bára se bojí už dneska. Je ještě malá. Ještě ani nechodí do školy. Až bude velká jako já, tak se už třeba bát nebude. Nebo až bude ještě větší, protože já se totiž taky pořád trochu bojím.

Jenže to je něco jiného. Bára se bojí, protože ještě nemá rozum, kdežto já se bojím, protože rozum mám. Já se vždycky bojím, že si mě spletou.

Že si mě spletou s Otou Pivoňkou. My jsme si totiž podobní ostříháním hlavy, velikostí a ušima. Na školní fotografii si mě s Pivoňkou spletla i teta Máňa, tak proč by si mě s ním nemohli splést i Mikuláš a čert a rovnou se do mě pustit metlou. U Pivoňku tak prý nadílka vždycky začíná, protože Ota má kvůli své dobrodružné povaze na metlu vždycky nastřádáno.

Předloni jsem se chtěl zachránit pomocí pana holiče Čejky. Nechal jsem se ostříhat na ježka, ale hned cestou domů mi vlasy zplihly, a když jsem se v koupelně podíval do zrcadla, vypadal jsem zase jako Ota Pivoňka.

Teď to dělám tak, že hned jak se ve dveřích objeví Mikuláš, rychle pozdravím a řeknu hodně hlasitě své jméno. Jenže co kdyby přišel nějaký hodně starý Mikuláš, který je už úplně hluchý?

Z toho mám strach... Já bych se možná jinak Mikuláše a čerta ani tak nebál, ale bojím se jich taky proto, že na ně nejsem zvyklý.

Třeba Baboušek má dědu, který má stejně bílé vlasy a vousy jako Mikuláš, takže Babouček je na takovou osobu zvyklý, a klidně Mikulášovi tyká.

Nebo Kotnour... Jeho strýc je kominíkem, takže mu čert připadá, jako když přijde na návštěvu někdo z rodiny. Ale my, co nejsme zvyklí jako Babouček a Kotnour, se asi trochu bojíme.

„Kdo nezlobí a má čisté svědomí, ten se čerta bát nemusí,“ říká vždycky naše maminka, aby nás uklidnila, ale mé to moc neuklidní, i když vím, že je to pravda.

Jednou jsem to viděl i v pohádce v televizi. A pak taky doma, když u nás ještě bydlel strejda Jára. Říkal mně a Báře, ať se nebojíme, protože toho, kdo byl hodný, čert na zádech neunes. Já mu věřil. V té pohádce to bylo taky tak. Jenomže jak můžu vědět úplně jistě, jestli jsem byl hodný? Maminka to kolikrát vidí taky docela jinak než já. A to není tak vážná jako svatý Mikuláš ani tak divoká jako čert!

Jak se blížil večer, tak jsem si připadal čím dál tím míň hodný a víc a víc jsem se bál. Bára asi taky, protože měla v obličeji barvu, jako když jednou snědla zelený šunkový salám. A když pak vletěl do kuchyně čert, začali jsme s Bárou vrískat jeden víc než druhý. Rohatec řinčel řetězem, dupal kopytem a šerموval očouzenými vidlemi.

„Mírni se, čerte, ať tu všechno nerozbiješ!“ napomenul ho Mikuláš.

Ale čert řídit nepřestal. Vidle sice odhodil, vytáhl však z pytle metlu a švihal kolem sebe tak prudce, že to hvízdalo, jako by měl na té metle přivázanou meluzínu.

(Už sněží, už chumelí)

Citace:

KRATOCHVÍL, Miloš. Jen aby nebyl Mikuláš hluchý. Vyd. 1. Praha: Triton, 2011. 14 s.
ISBN 978-80-7387-520-6.